

Postanowienie z dnia 13 grudnia 2000 r.

III RN 30/00

W sprawach zaskarżania orzeczeń Społecznej Komisji Rewindykacyjnej nie stosuje się art. 34 ust. 3 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.).

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2000 r. sprawy ze skargi Międzyzakładowej Komisji NSZZ „Solidarność” Zespołu Elektrociepłowni w Ł. na orzeczenie Społecznej Komisji Rewindykacyjnej z dnia 8 września 1998 r. [...] w przedmiocie zwrotu majątku związkowego, na skutek rewizji nadzwyczajnej Ministra Sprawiedliwości [...] od postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 czerwca 1999 r. [...]

p o s t a n o w i ł :

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

W zaskarżonym przez Ministra Sprawiedliwości postanowieniu Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 czerwca 1999 r. o odrzuceniu skargi Międzyzakładowej Komisji NSZZ „Solidarność” Zespołu Elektrociepłowni w Ł. na orzeczenie Społecznej Komisji Rewindykacyjnej z dnia 8 września 1998 r. oddalające wniosek o zwrot majątku zakładowego, przyjęte zostały następujące ustalenia:

Poprzedzające skargę wezwanie Społecznej Komisji Rewindykacyjnej o usunięcie naruszenia prawa wnioskodawca wystosował na piśmie w dniu 30 września 1998 r. zarejestrowanym w Społecznej Komisji Rewindykacyjnej w dniu 6 października 1998 r. Zdaniem NSA, stosownie do art. 34 ust. 3 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.) skarga do Sądu

powinna być wniesiona w terminie 30 dni (art. 35 ust. 1 tej ustawy) od upływu terminu, w którym sprawę mogła rozpatrzeć Społeczna Komisja Rewindykacyjna. Ponieważ skarga została wniesiona dopiero 24 lutego 1999 r., to termin do jej wniesienia został przekroczony, co spowodowało konsekwencję, określoną w art. 27 ust. 2 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym.

Minister Sprawiedliwości w rewizji nadzwyczajnej powyższemu postanowieniu zarzucił rażące naruszenie art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 25 października 1990 r. o zwrocie majątku utraconego przez związki zawodowe i organizacje społeczne w wyniku wprowadzenia stanu wojennego (Dz.U. z 1996 r. Nr 143, poz. 661) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 3 grudnia 1998 r. o zmianie ustawy o zwrocie majątku utraconego przez związki zawodowe (Dz.U. Nr 162, poz. 1113); art. 4 ust. 2 ostatnio wymienionej ustawy oraz art. 34 ust. 3 i art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym i opierając się na tych podstawach, wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawy rewizji nadzwyczajnej i odpowiadający im wniosek są zasadne. Założeniem zaskarżonego postanowienia – jak to wyżej przedstawiono – było zastosowanie art. 34 ust. 3 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym. Tymczasem jest to założenie błędne, gdyż pozostaje ono w wyraźnej sprzeczności z regulacją trybu postępowania w tego rodzaju sprawach wynikającą z ustawy z dnia 25 października 1990 r. o zwrocie majątku utraconego przez związki zawodowe znowelizowanej przez ustawę z dnia 3 grudnia 1998 r. Mianowicie art. 7 ust. 5 powyższej ustawy (po jej zmianie) wyraźnie stanowi, że w sprawach zaskarżania orzeczeń Społecznej Komisji Rewindykacyjnej nie stosuje się przepisu art. 34 ust. 3 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym. Z kolei z powołanego w rewizji nadzwyczajnej art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 3 grudnia 1998 r. wynika, że w przypadku, gdy przed dniem wejścia w życie tej ustawy strona zwróciła się z wezwaniem do Społecznej Komisji Rewindykacyjnej o usunięcie naruszenia prawa i nie złożyła skargi do Naczelnego Sądu Administracyjnego, to termin do złożenia skargi wynosi 2 miesiące od dnia wejścia tej ustawy w życie (to jest od dnia 30 grudnia 1998 r.).

W świetle powyższych regulacji należało podzielić stanowisko rewizji nadzwyczaj-

czajnej i wyrażoną w niej ocenę, iż skarga z dnia 24 lutego 1999 r. złożona została bez uchybienia terminowi do jej wniesienia.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł stosownie do art. 393¹³ § 1 KPC w związku z art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. (Dz.U. Nr 43, poz. 189 ze zm.).

=====